

(Кир. иша, без)
Наше стѣ.

Р. 19 Ср II 634. 1

О П Р О Ш Т А Й,

УЧТИВО ПОДНОСИ

ВЫСОКОПОЧИТАЕМОЙ

СРБСКОЙ ГОСПОДИ

ПРИЛИКОМЪ ОДЛАЗКА

ИЗЪ

НОВА - САДА

НИКОЛА МИЛЬКОВИЋЪ,

ГИМНАЗИСТА.

У НОВОМЪ САДУ

КНИГОПЕЧАТНЯ ДРА. ДАН. МЕДАКОВИЋА.

1857.

1857

Инв. бр. 82,3603

Vivere me dices, sed sic, ut vivere nolim.

(Ovid. Trist. III. 7.)

Живимъ, да -- живимъ.

(Н. М.)

МИЛОСТИВА ГОСПОДО!

Разумъ учи да одлазимъ,
И пута се тешка латимъ,
Срдце вели да се вратимъ,
Првѣй налогъ да погазимъ.

Я пакъ мислимъ даню, ноћу,
Куд' самъ прест'о тако яданъ
Ићи у светъ, нагъ и гладанъ.
Боже благій! како ли ћу?

Но узрокъ е свему томе,
Сиротиня моя друга,
Коя с' срдцу моме руга,
Кад' га горки яди ломе,

Те я морамъ да се патимъ,
И терете разне сносимъ,
И милости одъ васъ просимъ,
Да науке далъ пратимъ.

Отца имамъ врло стара,
Ал' му бѣдно неда станъ,
Да умножи мое знанъ,
Па му туга срдце пара.

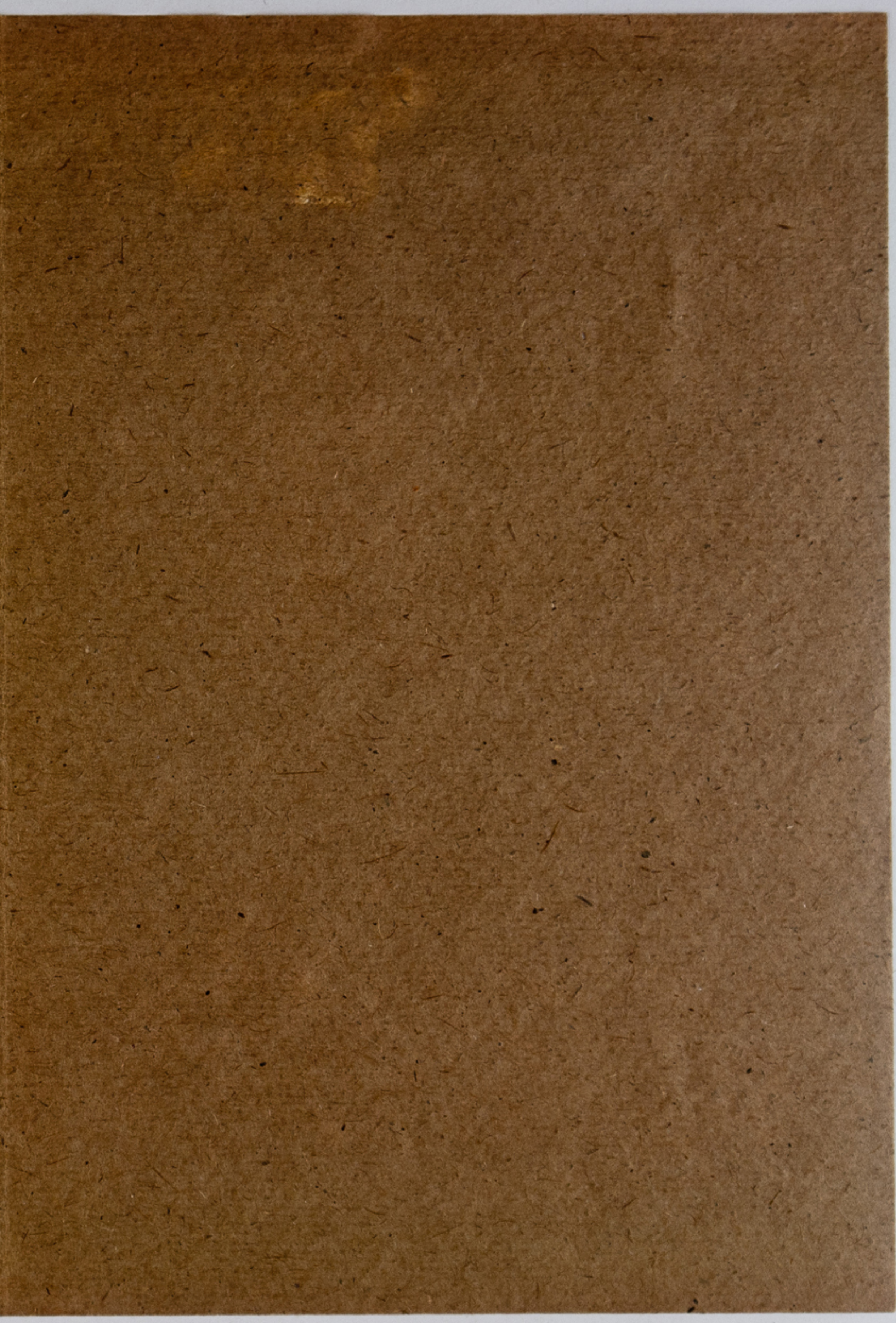
Но мучит' се више нећу,
Нит' трпѣти јаде могу,
Већ љу отић' благом' Богу,
Брѣ ми бѣде гасе свећу.

Нег' васъ лепо молимъ сада,
Бѣдног' сна избавите,
Изъ пропасти истргните,
Брѣ ми с' срце већъ распада.

А Богъ ће већъ благій вама
И породу, среће дати,
И добра вам' разна слати,
И бранит' васъ свым' силама.

Послушни гимназ.

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

РОС Ср II 7. 1